

اسماعیل رسول ●

فه رموو ؟ ! . دینتوه یادی که زمانی گیرا دلخوشی دایکرت زرهده خنه کی ره زامه ندی له سر لیوه کانیدا نه خشے کیشا ، تاکه کورسی ژووره کی بودان او گوتی :

- فه رموو .. فه رموو سه میره خان ، نه مزانی توی .
کتیبیکم بوزیناوی ، ده زانم مره قی خویندن وهی .
ژووره دانه نیشت سره تا باسی ناوه روکی کتیبه کی بونکرد پاشان هاته سر هندی خفه تی بوزانه بی .. گیره گرفتی نیشه که که هر دوو مانکه له ساری دامه زراوه .. کیشه هاتو چوکردن و ماندووه تی بوزانه بی باسی چهند شتکنی تریشیان کرد به لام به لای نه و شته و نه چوون که له دلی نه ودا جوش دهدا .

- دره نگ داهات بامه ستم .

خوره له دلیه وه هات .. « خوزگه قهت نه ده برویست ، چایه کیشم بولینه نای لیم ببوره .

جاوی له جاوه گه شاوه بی که کی بپری و دک نه ستپرهی به رهیان جریوهی ده کرد تیشكی برشنگداری له واتای دلداری لی دههاته دهر . موجر کیکی به له شدا داکه را .. « نای له و جاوه جوانانه حوزگه و دک نه و ده مزانی قسهی بپیکم ؟ .. هیندهی نه ما نهودی له دلی دابوو بیدرکنی به لام و دک جارانی رایبودوو نقی لیوه نههات . جاوه بروانی نهودی کرد به لکونه و دهست پیشكه ری بکا . که هستی به شله ژانی نه و کرد له بپر هلساؤ دایه قاقای پیکه نین به پهله ژووره کی جی هیشت .

که نه و برویست له کهل خویدا وای لیکایه وه « وادیاره نایه وی دووباره خوی بخات وه کیزاوی جاران . له وانه بی منیش و دک نه و دابنی و امه زنده بکا که منیش هلیده خله نین دهه وی له کهل رایبودیم .. خوناهه قیشی نی بیه ، نه بجهنی نه هیشت ؟ ژنیکی تری نه هینا ؟ له وانه شه ببروای به که س نه ماینی . ده شبی له تاقیکردن وه کی رایبودوی فیربویی .. بونا ؟ نهودی له تاقیکردن وه کانی خوی هیچ فیرنی بیه به مروفیکی بی فهی را ناله بیار داده ندری نه گر نه حمه و گیلیش نه بین نه و هیش همه بی ده لین شافرمت چاوه بروانی ده کا هیاو دهستیشکه ری بکا .. نیتر چاوه براتی چی بکم ؟ نا دوزیمه وه له و ریکایه چاکتر هیچ نی بیه ؟ ..

له سر میزه که پارچه قاچه زیکی را کیشایه به ردهم خویی و دهستی دایه خامه که بیاشتر وایه نامه بکی بونروسم .. نا .. به جوره ده توام هم مو شتیکی بین بلیم نه شرم دامده گری و نه هیچ نا .. نا . چهند دیپیکی نووسی له بپر بیه له میشکی بروسکه ییدا نه که رهاتو و به رجی دامه وه ؟ نه رهفتاری ببینی جن دانا .. نه که رهاتو و به رامه بر دانیشتوانی خاتووه که

که گواستیه وه خاتووه که بیستای به خه یالیدا نه دهههات . وابه خیرایی له م داوه وه بثای . بسته نه و بهدوای دلداریدا ده گرا ، ببروشی وابوو که ژیان به بین دلداری و خوش ویستی و دک بیابانیکی چول و سامانکا وايه .. دلداری نه و بوزه برشنگداره بیه که ژیان به کامه رانی و دلخوشی بونشن ده کاته وه به لام هیچ ریکایه کی واي نه دههاته برجاو به سانایی بیکه بینیت نه م نامانج .

و دک منالیکی ساوا وابوو ، ده بیویست تیشكی خور به چنگ بکری تنهایی ژیانی لی ده شیلواند ، لی بیبووه به ندیخانه بکی دیوار به رزی تاریک ، تاقه کولانکه که شی که بیوناکی لیوه دههاته ژووری نه ویش بیوه در ابوبوزیه ده بیویست له تاریکی نه و تنهاییه بزگاری بیت به ره و نازادی ببروا ، به شه وقه و بروو بکاته نه و تیشكی که هه مه و ده بیویست نه و دویناییه فراوانه بونشن ده کاته وه . ناموزگار بیان کرد بیان گوت « ده بین له و تنهاییه بیتیه دهر ، هیچ ریکایه کت له بردہم نی بیه ژنهینان نه بین ، ده رمانیکه بربینه کانت سارپیز ده کاء . گوئی لی ده گرتن چونکه نه ویش ده بیویست نه وقی نه و تنهاییه بشکنی و دیواری به ندیخانه که که تیدا ناخیندر او و بروخینی به لام چ ریکایه بکریت بمر ؟ ! ..

مه گه ر دلی بونکاته وه ، به لام چون ؟ ! .. نه وه بیه خستوویه تیبه ناو گنیزاوی دوودلی و خوی له جاو رفاندووه . زور بپری له مه کرده وه : « له م بوزانه دا لاوان هه زارو یهک بی و بیانو ده دوزنده تا له کهل جوانکله یهک گفت و گو بکن و خویانیان بی بناشینن له که لیانا بکونه دلداری ، به لام من که کچن برسیاری شتیکم لیده کا شرم دامده گری عاره قه له نیو چه وانم دینه خواری ، خو گه لی جاریش قسه له قودکم بیند د بین » .

پیش چهند روزیک بوزوووه که هات ، کتیبیکی بی بیو پیشکه شی کرد .. نه و بوزه هی جاک به لکونه و کاته شی دینتوه یاد که ده رگاکه لیدا پیش نه وهی بیی بیل فه رموو هاته ژووری له سه ره تادا راجله کی پاشان له جیناکه کی هه لسا له سر ده م چاوه لاوازه که ییدا نیشانه کی تیکچوون و دوودلی نه خشی کیشا . له ناستی خویدا برق و هستا ، سه رنجی دایه روخساره نه سمه ره که کی دووجاری برشی فراوان تییدا ببریقهی ده دایه وه ، تیروانینه کانی و دک بیم له چاوی چدقی . جوستی خسته له رزین له بردمنگی قاقای پیکه نین له په رده بکوییدا : نای « سیروان » بیو و امات داماواری ، کوایه بیم تالی

کردمی به پوشی برنج .. جا بپوله کوی بکم و چیان بپلیم .. توبیلی تولهای نه و نه فرهت لیکراوه له من بکاتوه ؟ بلیم چی لهوزه مانه ۵۰۰ میو شتی بپودهدا .. دهلین پیاوان لهنه و روپاوه نه مریکادا ده قوانن له سره چاقی شه قام و ریگاکاندا . دلی خویان بپله رژینک گار پیواریش بپنه نه وه به بینی ترس داوای لیکن چونکه ناترسن ژنه که هاوریکا به جوین بیانشوشه وه له بردام خلکه که نایبرویان ببا . خو نه گر له جووه ژنانه شنه بپو یا بهنی رازی نه بپو نه وا به بزه یکی سه رلیوان به تیرانیزیکی بپ مانا یا به چهند پوشیه کی نه رم ده ری ده کا ، شه رم و شورده می ده خاته دلیه و .. دووباره چاویکی به سرنه و ووشانه ای نوسی بوی داخشاند پاشان پارچه قاقه زه که ای به تووده می دراندو هاویشتیه سه به تکه کی تک ده رگاکه .

هاته وه یادی ، جاری به کم نی به ده یه و نامه ای بتو بنویسی . پیش ثیستاش به تاییه تی له شه وانه خو له جاوی ده هه رما ، چهند پوشیه کی بپده نویسی به لام که به یانی داده هات دووباره ده خوینده وه و به توره می دهیداندو ده جووه ده ری .

له سره قریوله که ای پاکشا دهستی خسته ژیر سه ری و چاوه کانی به بن میجی ژووده که وه هلواسی که لی بیزه وه ری به میشکیدا هاتوچوچی کرد ، چاوه کاشه دلخوشکه رکه کی .. گرمه ای پیکنه کانی ، خنده گشاوه که ای ، هناسه گرمه که ای که هم بوله شی ده چرقاند .. نه مانه ای هم مو هاته وه یاد . له پره لساوه جکره یکی که له پاکه تکه ای ده رهیناوه هنگیرساند مژیکی قوولی لید او دوکه لکه ای به فوییک به بادا دا منی خوش ده وی ، دووباره دهستی به نویسین کرد . لیشاوی پوشیه پر هست و نه است وهک بپوباریکی به رگیراو تفییوه . که نامه که ای ته او کرد چهند بفڑی بیزی کرده وه جون بیداتی ..

«سره له بیانی که بپکاره که ای ده چن له سره قالدرمه که پیش لیده گرم و دهیده مه دهستی .. نه ای نه گر هاتسو لی برسیم کابرا نهون نامه ای هی کنی یه وله کوی هیناوتیه وه لامی چی بدده موه ؟ بلیم هی خومه ؟ نه خو لانی تاله پارچه قاقه زنی پازی خو تم بپنویسی ؟» دیمه نه خوی لهم هه لوبیسته ده هاته برجاوه موجرکیکی به له شدا داگه را . «نه .. نه نه بیکایه په سند نی یه خو به پوسته شی بپرهوانه ناکه م ؟ کابرا ژووره که دوو شه قاوله ژووره که م دوورتیز نی یه نه پوسته بوجییه . که لی پیکای تریشی به بیرداهات به لام هیچیانی په سند نه کرد . له دواییدا بپیاری دایخاته نیوان لاپه رهی نه و کتیبه ای

بپی هینابوو . سره له بیانی بپو که ده رگاکه یانی لیدا ، دایکه هاته ده ری .

- پله به بیانیت باش . سه میره له ماله ؟

- به بیانیت باش کویم .. به خوا تازه چووه ده ری ، خیره ؟

- به پله کتیبه که دایه دهست و به شله ژاوی گوتی :

- نه بپذه لیم و هرگنبوو گوتی با بپی بکه بپنه موه نه گر زه حمده نه بپنه بپده به خوی .

- سه رجاو ، نیوه بپذیته وه ده دیده منی .

- سوپاس پله ، له بپری نه که ای ؟

هه ناسه یه کی قوولی هملکیشا پاشان نه و هه وايهی له سینگی بهنگی خوارد بپووه به یه کجارت ده ری بهه رانده ده ری دلخوشی دایکوت هه وايه کی سارد هملکدو وای له ده ده و جاری چهند وردہ عاره قهی نیوجه وانی هه بپو و شکی کرده وه .

چهند بپذیک چاوه بپانی کرد هیچ وه لامیکی نامه که ای بهن نه گیشت دلتنگی نوچرهی له بپری مه زه ندهی بپکه لی شت چوو . نه گر منی خوشبویستایه چهند دیپیکی هر بپو ده نویسیم و دلی بپنده کرده وه . له وانه ش بپو به تاییه ژووره کم ، خوئه گر شه رمیش زمانی بیهستایی وه ده بیتانی به چاوه له کلم بدوانی ... به لام شتکه بپوین بپووه دیاره نایه وی به چهند پوشیه کی رهق بپریندارم بکا . بپی هیچ سوزرا خیکی نی یه .. ده بپایه پله نه کام ، بپرکردنده میشکی ماندو و کرد ، پیستی له دوو دلییه وه بزگاری بپنی و بکا به نه جامنی نه گر تالیش بپنی . سره له بیانی بپذیک ده رگاکه یانی لیدا ، دیسان دایکه هاته ده ری ، به زه رده خنه یه که پیشنه وازی کرد :

- پله دیتنه وه یادت ، نه بپو زه کتیبکم بپهینای ؟

- نه چون نایه ته یادم بوله ؟

- چهند بپذیکه به شوین نامه کدا ده گه پیم ، ژووره کم سه روین کرد به لام بیوم نه دوزایه وه بپ برآکم نووسبوو گوتم بپلیان بپرسم نه وهک به مه له خستبه نیوان کتیبه که .

- ده با بچم بپیشکنمه وه .

به پله چووه ژوویی که گه رایده ده ده و جاره چرج و لوحچاویه که ای گه شایوه به دلخوشی نامه که دایه وه دهست .

- کویم هیچ شتی لای نیمه بزر نابی . خستبیومه کتیبه خان بچووکه که . خوت ده زانی نیمه هیچ منالی و دیدمان نی یه که لوبه لی مال هملکیپا و هرگیپ بکن ، دلنيابه هیچ که سی چاوه بپنه نه که و توهه دلنيابه .

به ماتی چاوه کی به نامه که داخشاند به پله به ره و ژووره که ای خوی گه رایده وه بپرها زنیش به زه رده خنه وه ده رگاکه ای له دوای خویدا بپوهد او چووه ژوری .